

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3434 van 7 november 2007
in de zaak X / Ilde kamer

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 13 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 juli 2007 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoratie.

Gelet op de beschikking van 24 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. PANGO die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker is van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense afkomst.

Verzoeker verklaart op 8 februari 2006 het Rijk te zijn binnengekomen en vraagt dezelfde dag de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 1 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot ontvankelijkheid van de verzoekers asielaanvraag.

Op 10 april 2006 wordt verzoeker gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 april 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de status van vluchteling ten aanzien van verzoeker.

Verzoeker dient op 9 mei 2006 beroep in tegen voormelde beslissing bij de Vaste Beroepscommissie.

Op 7 maart 2007 verwerpt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verzoekers beroep.

Tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen stelt verzoeker op 16 april 2007 een annulatieberoep in bij de Raad van State. Dit beroep wordt door de Raad van State verworpen op 15 mei 2007 bij arrest nr.582.

Op 2 juli 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 13 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot niet-inoverwegingname van de asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“Overwegende dat betrokkene op 08/02/2006 een eerste asielaanvraag indiende bij Dienst Vreemdelingenzaken, in dewelke het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen na een onderzoek ten gronde besloot betrokkene niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling; betrokkene een schorsend beroep indiende bij de Vaste Beroepscommissie tegen de niet-erkenningsbeslissing; de Vaste Beroepscommissie op 07/03/2007 weigerde betrokkene het statuut van erkend vluchteling te verlenen en tevens concludeerde dat betrokkene geen elementen opgegeven heeft waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in art. 48/4 van de vreemdelingenwet; betrokkene op 02/07/2007 een tweede asielaanvraag heeft ingediend waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst; inzake zijn eerste asielaanvraag geen geloof werd gehecht aan betrokkene's beweerde verblijf in Grozny tijdens het begin van de tweede oorlog in 1999 noch aan zijn beweerde terugkeer naar Grozny in september 2005 en zijn verblijf aldaar tot het vertrek naar het buitenland in januari 2006; betrokkene twee faxen van oproepingsbrieven voorlegt; voornoemde documenten de vorige beslissingen niet kunnen weerleggen gezien de uiterst geringe bewijswaarde van een fax; aan het medisch attest evenmin enige bewijskracht kan worden toegeschreven gezien het tevens een fax betreft; betrokkene voorts een brief voorlegt afkomstig van het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Tsjetsjeense Republiek Itschkerië; voornoemde brief een solliciterend karakter vertoont en de ongeloofwaardigheid van betrokkene's relaas inzake zijn eerste asielprocedure niet kan herstellen; voornoemde brief bovendien een fax betreft zodat de authenticiteit van het document niet kan getoets worden; aan de verkregen informatie van zijn tante evenmin enige bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze persoon niet als een objectieve bron kan worden beschouwd; de door betrokkene ingeroepen argumenten geen ander licht werpen op zijn situatie, de voorgaande beslissingen niet kunnen weerleggen en zodoende niet in overweging worden genomen; bij zijn eerste asielprocedure geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde verblijf in de hierboven opgesomde periodes en rekening houdend met deze conclusie tevens kan worden getwijfeld aan de echtheid van de voorgelegde documenten; betrokkene geen elementen opgeeft met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen en waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging

zoals bedoeld in de Conventie van Genève kan laten gelden of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals vervat in art. 48/4 van de vreemdelingenwet;

2. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker is van mening dat noch voormelde artikelen, noch enig ander artikel in de Vreemdelingenwet de vorm van bewijzen bepaalt en bijgevolg het bewijs in asielrecht vrij is. Hij stelt dat enkel een geloofwaardig relaas nodig is en dat een asielzoeker niet noodzakelijk bewijs dient voor te leggen. Het eisen door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van originele of authentieke documenten is volgens verzoeker een toevoeging aan de Vreemdelingenwet. In het licht van voormelde argumentatie stelt verzoeker dan ook dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een kennelijke appreciatiefout maakt door te stellen dat een fax een geringe bewijswaarde heeft. Ook in het tweede onderdeel van zijn middel haalt verzoeker aan dat de administratieve overheid een kennelijke appreciatiefout maakte door te stellen dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan het attest van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Tsjetsjeense Republiek Itschkerië gezien het gesolliciteerd karakter ervan. In een derde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat de administratie ten onrechte heeft geoordeeld dat de brief van zijn tante geen bewijswaarde heeft. In het vierde onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat de twijfel in het voordeel van de verzoeker moet spelen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002, R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004, R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004, R.v.St., nr. 141.180, 24 februari 2005). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn verzoekschrift waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt is. Bijgevolg wordt een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wat overigens bevestigd wordt door verzoeker in zijn repliekmemoire waar hij stelt dat de motivering pertinent, adequaat, relevant, afdoende en gepast dient te zijn. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

De kritiek die verzoeker ter zake heeft valt evenwel samen met zijn grief betreffende de miskennis van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt dat uit artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 volgt dat teneinde te kunnen besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe elementen" de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aangehaalde gegevens dient te toetsen aan verzoekers voorgaande asielprocedures en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht.

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt aldus dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (R.v.St., nr.143.020, 13 april 2005; R.v.St., nr.143.021, 13 april 2005). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006). De elementen die de verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht (namelijk faxkopieën van twee oproepingsbrieven, een faxkopie van een dokterattest, een attest van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van de Tsjetsjeense Republiek Itschkerië en een brief van de tante van de echtgenote) kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005). In casu hebben alle “nieuw” aangehaalde elementen betrekking op de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag. In het asielrelaas werd namelijk uiteengezet dat verzoekers echtgenote gedwongen werd een gewonde Tsjetsjeense strijder te verzorgen en dat federale troepen de volgende ochtend het huis binnenvielen en verzoeker en zijn echtgenote arresteerden en meenamen voor ondervraging, dat verzoeker en zijn echtgenote bovendien mishandeld werden. Verzoeker vermeldde naar aanleiding van de eerste asielprocedure eveneens dat de gebeurtenissen zich afspeelden in Grozny en dat hij en zijn echtgenote gevlucht zijn daar zij vreesden opnieuw gearresteerd te worden. De verzoeker poogt met nieuwe stukken zijn asielrelaas te staven. Het doktersattest dient aan te tonen dat verzoeker inderdaad mishandeld werd, de oproepingsbrieven dat zijn vrees voor vervolging reëel is. Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat de elementen die hij heeft aangebracht nieuwe elementen zijn in de zin van voormelde wetsbepaling. Er kan niet gesteld worden dat de aangebrachte gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure. Ter terechtzitting voert verzoeker aan dat de daadwerkelijke ontvangst van de nieuwe stukken zich heeft voorgedaan na de laatste fase in de vorige asielprocedure. Het loutere feit dat verzoeker aanvoert dat hij bepaalde gegevens niet kon aanbrengen of vermelden in een vorige asielaanvraag maakt op zich echter niet aannemelijk dat deze gegevens nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 95.156, 3 mei 2001).

Wat verzoekers betoog over de authenticiteit van de door hem neergelegde stukken betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het aanvechten van overtollige motieven in de bestreden beslissing. Het schragende motief, namelijk de vaststelling dat de neergelegde gegevens niet nieuw zijn wordt evenwel niet weerlegd. De eventuele gegrondheid van de kritiek op de overtollige motieven kan niet tot de nietigverklaring leiden van de bestreden beslissing, zodat verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

De verwerende partij heeft de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid niet op kennelijk onredelijke wijze overschreden door te oordelen dat door verzoeker geen gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.